

/ Een merkwaardig
Johannes van gezelschap
Wetering /
/ Odd company

Gatto di Napoli / 2011-2012 / 64 x 42 x 48 cm (private collection Belgium)

SLINGERS EN HEILIGEN

Als je omhoog kijkt, de onmetelijke ruimte peilt van een plafondfresco uit de hoogtijdagen van de barok, bijvoorbeeld *De Triomf van de Goddelijke Voorzienigheid* van Pietro da Cortona in Palazzo Barberini in Rome, wordt de vaste grond onder je voeten weggeslagen. Duizelig, zonder houvast in een ruimte die zich ver boven je in steeds wijdere kringen tussen de pluizige wolken opengolft, word je rondgeslingerd in een storm van kleur en vorm. Daar, in een plotselinge diepte zonder einde, vieren aardse wetten hun carnaval: heiligen draaien er als gevlekte bromtollen spotlachend om hun kleurige as, hun losse gewaden als slangen gedraaid om hun langgerekte lijven; dunne paarden ijlen door een branding van wijkende lucht; kris kras vallen engelen naar beneden en storten even gemakkelijk weer omhoog, hun opgeschorte rokken en uitschietende vleugels slordig geboetseerd door de veranderlijke snelheid van het licht; guirlandes slingeren zich als lachsalvo's door de ruimte, een vergeefs houvast voor de richting zoekende blik.

Dacht ik hier aan toen ik de nieuwe beelden van Han van Wetering zag? Ik zag onmiddellijk zijn uitzinnige beeldengroep aan de rand van het Vrijthof in Maastricht voor me. Een carnivalsorkestje dat als door duistere magie op het middernachtelijke uur tot leven is gewekt en van zijn bonte praalwagen is gesprongen, intens gekneet van verlangen en gekleed in de tere lompen van ragfijne waanzin. In de stegen roffelde hun muziek nog onstuitbaar tegen de ruiten, bonkte de trom op de deur en blies het spottende en vonkende koper sterrengaten in de nachthemel. Daar op de rand van het plein zijn ze nu wankelend tot stilstand gekomen, ontheemde grensgangers, gevallen uit het fresco van de nacht.

Gevalen uit ongrijpbare hoogtes lijken ook Van Weterings nieuwe beelden, de ongerijmde brokstukken van een opengebarsten koortsdroom. Zij liggen open en bloot op hun rug, schaamteloos, hilarisch, orgiastisch. Ze kronkelen van wellust en grijnzen om hun titels: *Vièrge Catherine, Franz Wießel, Lolita, Cross Sheep*. Ik dacht aan hun barokke voorgangers: geëxalteerde maagden die met pijlen doorboord worden, heiligen die van hemelse lust kronkelen op hun sokkelbedden. Zijn beelden drijven er de spot mee omdat ze het herkennen, niet als goddelijke genade maar als hun gewonde geilheid. Zij genieten daarom van hun verwarring, hun roekeloze binnenpretjes, zij, tweesoortige overgangfiguren tussen mens en dier. Zij tonen wie ze niet zijn, keren zich binnenste buiten, een bloedend hart wordt een vurige vagina, een fallus schiet steil tussen darmen omhoog, een hoedje woekert op een kop, afvoerputjes houden de huid open.

Wie hoogtevrees heeft, zijn blik omlaag gericht houdt, ziet niet meer dan de verdwenen attracties van legendarische kermisklanten, huiveringwekkende monsters die klein gehouden moesten worden in glazen potten met sterk water. Wie omhoog kijkt in het uitdijende fresco van de verbeelding kan zichzelf ontwaren in het diepste verdwijnpunt, waar de dromen van de dag en de beelden van de nacht samenkomen. Ecce homo roepen de beelden en rollen om van het lachen.

Zij liggen op een sokkel, maar dat is gezichtsbedrog: zij drijven op muziek. Rauwe muziek die direct uit pannen en ketels komt, die gespeeld wordt op de snaren, vezels en vellen van ingewanden, zenuwen en spieren. Hoe later het wordt, hoe beter de muziek. Zij staan in de beslotenheid van zijn atelier maar dat is perspectiefvernauwing. Zij komen uit een veelzijdig heelal van slingers, vlaggen, confetti, guirlandes, vaandels, veren, heiligen, paarden, engelen. Hoe langer je kijkt, hoe minder vaste grond je onder je voeten voelt. Een storm van kleur en vorm viert zijn eigen feest.

Lex ter Braak

Directeur Jan van Eyck Academie Maastricht

Cross Sheep (short hair) / 2011 / 58 x 34 x 47 cm

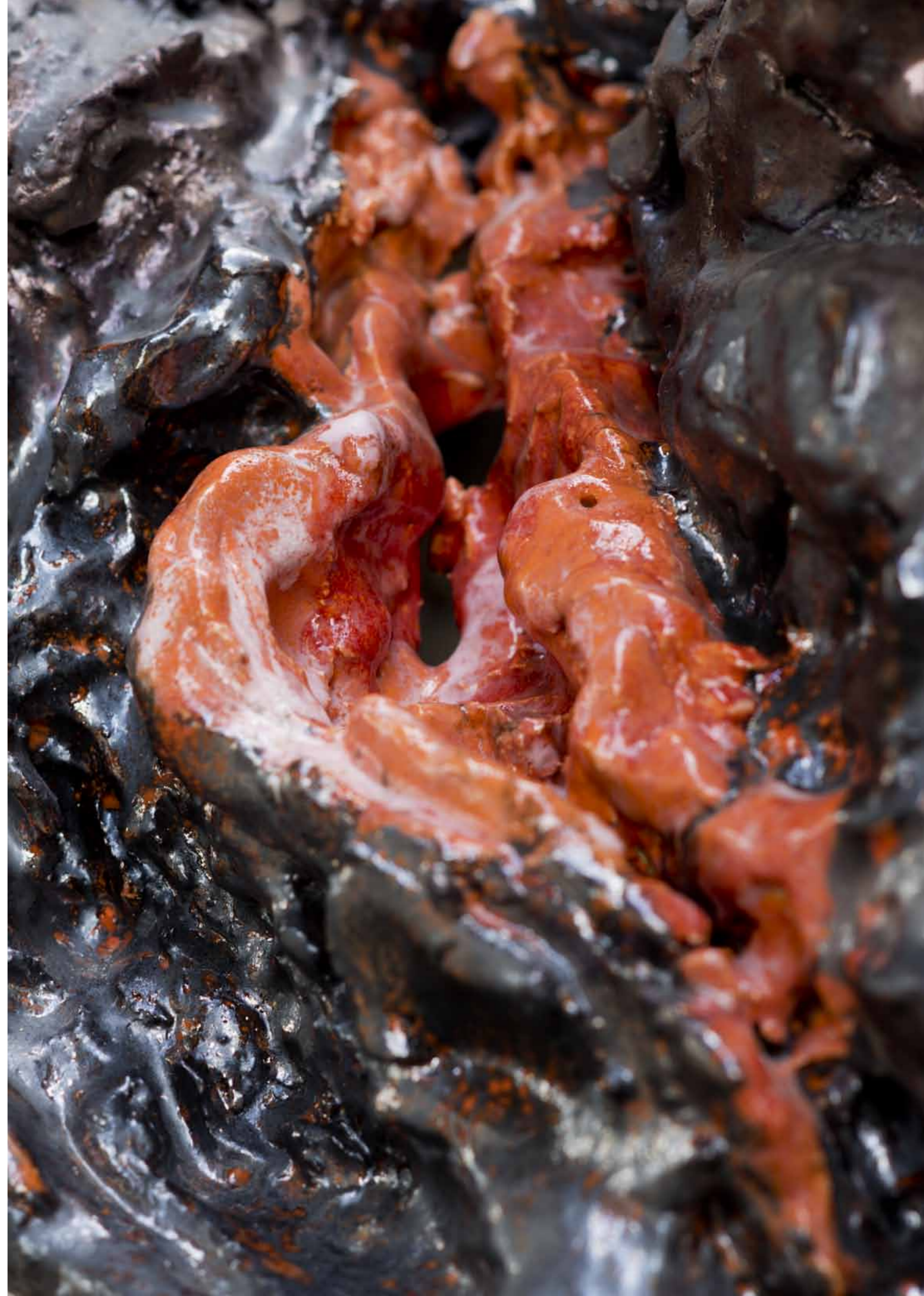

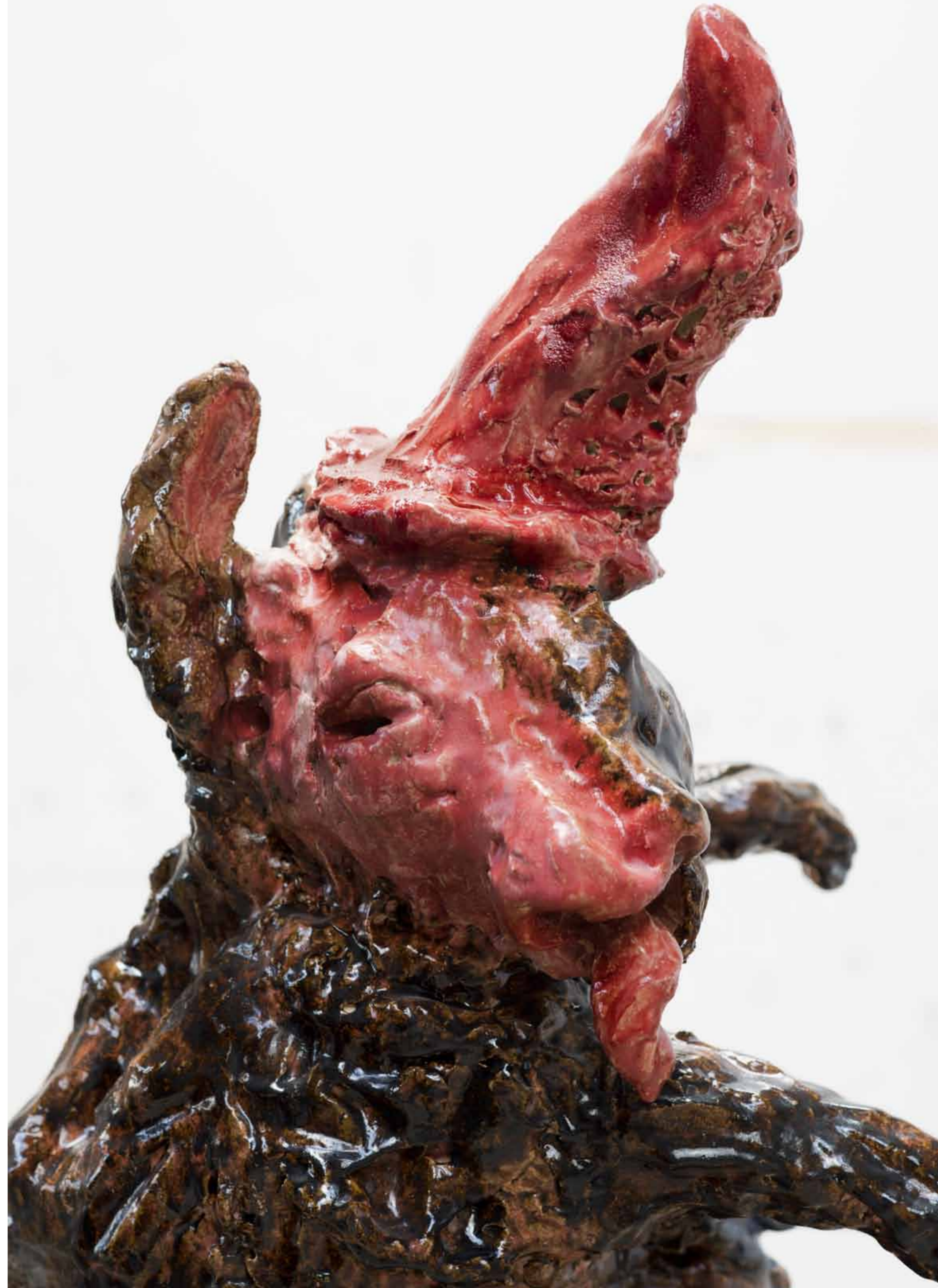

Lolita / 2011 / 63 x 42 x 47 cm

Louis Knoop / 2012 / 60 x 44 x 55 cm

Aloysius Gonzaga / 2012 / 85 x 64 x 58 cm

Vierge Catherine / 2012 - 2013 / 85 x 50 x 54 cm

Donor Lamberti / 2012 / 75 x 45 x 60 cm

Franz Wießel / 2012 / 67 x 41 x 48 cm

Oeroelolu / 2013 / 61 x 35 x 33 cm

Oeroelolu / 2013 / 61 x 35 x 33 cm

STREAMERS AND SAINTS

If you look up, fathoming the immense space of a ceiling fresco from the height of the baroque period – for example *The Triumph of Divine Providence* by Pietro da Cortona in the Palazzo Barberini in Rome – the ground is knocked from under your feet. Dizzy, with nothing to grasp onto in a space that unfolds far above you in increasingly wider circles between the fluffy clouds, you are swirled about in a storm of colour and form. There, in a sudden endless abyss, natural laws run riot. Jeering saints spin like mottled humming tops on their colourful axes, their loose robes twisting around their elongated bodies like snakes; gaunt horses gallop through breakers of air; angels tumble crisscross downwards and plunge upwards again just as effortlessly, their floating skirts and beating wings carelessly moulded by the fickle speed of light; streamers hurtle through space like peals of laughter – a vain handhold for eyes seeking direction.

Did I think of this when I saw the new sculptures by Han van Wetering? I immediately saw before me his mad sculpture group on the edge of the Vrijthof in Maastricht: a carnival band brought to life by dark arts at the midnight hour that has sprung from its gaudy carnival float, intensely moulded with longing and clad in flimsy rags of gossamer madness. In the alleyways, their music still pounded irrepressibly against the windows, the drum hammered at the door and the mocking, sparkling brass blew holes in the night sky. Now, on the edge of the square, still staggering, they have come to stop – displaced migrants that have fallen from the fresco of night.

And Van Wetering's new sculptures – the absurd fragments of a broken delirium – also seem to have fallen from unimaginable heights. They lie naked on their backs, shameless, hilarious, orgiastic. They twist with sensuality and sneer at their titles: *The virgin Catherine, Franz Wießel, Lolita, Cross Sheep*. I thought of their baroque predecessors: the exalted virgins pierced with arrows, saints that twisted on their pedestals with divine passion. Van Wetering's sculptures parody this because they recognise it not as divine mercy but as wounded lecherousness. That's why they delight in their confusion, their reckless in-jokes as transitional figures between man and animal. They show who they are not, turn themselves inside out so that a bleeding heart becomes a fiery vagina, a phallus shoots rigidly upwards between intestines, a hat grows rank on a head, drains hold the skin open.

Those who cannot stand heights and keep their eyes down will see no more than the vanished attractions of legendary showmen, terrifying monsters that have to be kept small in glass jars filled with spirits. Those who look upwards into the expanding fresco of the imagination can identify themselves in the deepest vanishing point where the dreams of the day and the images of night come together. The sculptures cry *ecce homo* and roll about laughing.

They stand on a pedestal but that is a trick of the eye: they float on music. Raw music that comes straight from the pans and boilers; music that is played on strings, fibres and the skin of intestines, nerves and muscles. The later it gets, the better the music. They stand in the privacy of his studio but that is a narrowing of perspective. They come out of a many-faceted universe of streamers, flags, confetti, garlands, banners, feathers, saints, horses and angels. The longer you look at them, the less firm ground you feel under your feet. A storm of colour and form is enjoying its own party.

Lex ter Braak

Director of the Jan van Eyck Academy, Maastricht

CV

Johannes van Wetering (1948) woont en werkt in Maastricht. Na de Stadsacademie Maastricht studeerde hij aan de Jan van Eyck Academie waar hij later vele jaren les gaf. Sinds 1972 is Van Wetering vrijgevestigd beeldend kunstenaar. Zijn werk was en is tijdens solo- en groepstentoonstellingen te zien in verschillende musea in Nederland, Duitsland en België. Ook gaf de kunstenaar kleur aan vele plekken in de openbare ruimte. Zijn werk bevindt zich o.a. in de collecties van het Bonnefantenmuseum, Museum Bommel van Dam, Keramiekmuseum Princessehof, en uiteraard in talrijke bedrijfs- en particuliere collecties.

Johannes van Wetering (1948) lives and works in Maastricht. After attending the Stadsacademie Maastricht, he graduated from the Jan van Eyck Academy, at which he was also to teach many years later. Van Wetering has been a full-time artist since 1972. His work continues to be presented in one-man and group exhibitions in various museums in the Netherlands, Germany and Belgium. The artist has also lent a touch of colour to many public areas. His work has been included in the collections of the Bonnefantenmuseum, the Museum Bommel van Dam, the Keramiekmuseum Princessehof and, of course, countless corporate and private collections.

© 2013 Zuidervrienden
www.zuidervrienden.nl
www.hanvanwetering.nl

Production & design: Zuiderlicht
Translation: David Wray
Print: Walters, Maastricht

/ 10 t/m 31 maart 2013
/ Zuiderlicht / Kommel 18 Maastricht

ZUI
DER
VRIEN
DEN

